

Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 21.01.1950

„De Wätschaftschdreit“

Die Ursach devuu ist maaschdendaals de Sack de Bennel net wärt. Es wärd aanner gefobbt, mer „nimnten uff de Oarm“ orrer „uff die Schibb“, mit aam Wort, mer treibt soin Utz mirrem. Alles is maiselschdill. De anner dutt sich net mukse, er dutt kaan Mukser, als deeten däs alles nix ougäih. Er kennt joo uffmugge un uffdrumbe, er will sich awwer die Poar Schdiwwel net sälschd ouzije. Weiler kaan Wärrerbatt helt, wärd weiler gegiegt. Mer häijert net uff ze schdorn, ze bätze un ze rezze, bisser sich endlich embert. Aa Wort gitts anner, es wärd geschdichelt un gehetzt, bis där, wuu mer ausem Haisel bringe will, in die Woll un immer mäinder in die Raasch kimmt. De Dischbudd wärd gräißer un all die, wuu bis jetz sich zerickgehalte häwwe, henke sich noi. Däs äjert den Gefobbde sou, dass er aus Rand un Band kimmt. Jetz wärrer räwällisch, ausschierig un fuchsdeiwelwill. Er sieht rout. Aerschd isser griigääl vor Zorn dann blatschrou. Er is inde Raasch wie en Kiehbauer, es schdaitem die Gell un er kennt alles, woas voren kimmt verrobbe in dausend Fätze. Awwer de Gäjner reskiert als noch en Rand, er hot e Maul wie e Schwärtche.

Doo laaft dem annern awwer es Dibbche iwwer, woas ze veel is, is ze veel. Jetz horres soatt, er hots dick, sich als weiter veutze ze losse. Er haaßt soin Gäjner alles zamme, dann däs gäihern - doch iwwers Bohnelied un iwwer die Hutschnuur. Där soll net allaans soi Mailche wetze kenne, er kann aa mool soi Maul uffreiße un es dem mool schdecke. Es wärd mool dichdig ausgepackt un soi Maul gäiht debei wie en Endebärzel. „Ehr Lumbeseckel!“ Kreischer ins Lakaal „Däs häijert jetz uff! Wannder Eich mit aam reiwe wollt, uutzt Eich mit Eires gleiche. Bennelt mirrem annern ou, es sinn genunk doo, die wuuer ouranze kennt. Däre Hack wärd glei en Schdiel gefunne soi!“ Doo rief aaner ausem hinnerschde Eck vum Wärtzimmer: „Raachder Dir?“ un en zwadde: „Hannes, hoalt die Lufd oi!“ Jetz hots awwer wäiklich geraacht. „Awwel hots dreizäie geschloa!“ seschd unser Häld, schdaiht uff un guggd im ganze Wärtzimmer rumm. Er ärrt sich wann er glaabt, soi Gäjner deen sich jetz ine Mausloch vekrieche, im Gäjedaal, die wärrn jetz noch schbitzer. „Mach dich net zu bekannt!“ ruufensem zu „mach Dich net zu grii, sunschd frässe Dich die Gens!“ „Kummt nor mool här, wann der woas wollt! Ich mach Eich de Kroae raus! Ich joag Eich, daß de die Schlabbe veliert! Wuu ich hiehaag, weckst kaa Groas mäih! Eich solls Maisel beiße, Eich Kafruuse, Eich Zoores, Eich Koores, Eich Lumbekoores, Bagaaschekoores, Eich Kriggevolk, Eich — Labbäärschl!“ Alles is bums schdill, dann en jeerer is geschbannt druff, woases jetz gitt. Richdig am gäijeniwwerschdaihende Disch schdäiht aaner uff. Es is en windger Bruuer. Mer waaß „däs is kaan sauwerer“ un „där raacht kaan guere“. Er hots Hiedel uff Krageel hocke un er kimmt maaschdendaals schunn in die Wätschaft, um mit aam Krach un Krambool ze krieche. Er issen richdige Krachmächer un Krawallmächer. Bekannt is där bei alle Wärt als Brillaff un Wärtshauskrescher. Där schdaiht alsou uff un brillt in die Schdoob noi: „Soll ichem aani zwische die Herner wichse? Woart nor, ich haabter aani uffde Wärsching, daßde Blattfieß kriehschd, daß de en Quätschebaam foren Galleroawebusch ouguggschd!“ Där anner is awwer aa net faul. Er is net uffs Maul gefalle un seschtem vors Pläß, woaser vunem denkt.

„Du olwerner Kärl, du Haabuchener“. Nor här, wannde woas widd woas widde dann, du Olwel, du miseraawele schroher un brädaaler Klouwe. Alle Leit wisse, woas de Foren Gaschd bischd, du Schwammbuggel, du Bankrottmächer!“ .letz schbringt alles uff. E paar Hitzkebb schdelle schunn ehr Schdihl zeräächt, dass druffbelze kenne, wanns sou weit is. „Nemmen am Kanthoocke! kriehen am Schlawiddche!, haawem ins Gnick!, haawen, dassem die Schwaad kracht!, haawem uff die Schnuud!, schloaem in die Anke!, hubbsem ins Gnick!, haawem uff de Knorn!“ Däs sinn nor soue paar vun deene menschefreundliche Uffforderunge, die wuumer vun alle Seite här ze häijern kriecht. Die zwaa Schdreitmichel schdaih sich dicht gäjeniwwer. Es häwwe sich zwaa Badeie gebild, die wuu net oabwoarte keene, bisses zum Klobbe kimmt. „Schloaem doch aani uffs Pläß!, leierm aani!, klääwem aani!, gäwwem anni uffs Dube, dass die anner net will!, gäwwem soi Magges wamsen doich!“ Endlich isses sou weit. Aijend anner gitt dem Hauptkraageeler en Schdumber un es dauert net lang un se bumbe sich rumm wie die Geil. Aa doo losses die, wuu drummerum schdäih an laute Uffmunnerunge net fehle. „Schdellems Baa!' rief de anne, „Haawen dout!, Moigsen oab!“ de anner. Wie se sich e Weil gäjeseitig rumgebumt un uff de Knorn gehaawe häwwe, dasses nor sou gekracht hot, nimmt uff aamol der anne den annern am Krotze un schillten wie en Haas. Där awwer net faul un nimmt den ande Krawadd haabtem in die Fräß un bolliertem die Fratz, daß dem es Feier ausde Aage schbritzt. „Hoalt mich, ich kenn mich net mäih!“ rief där außer sich vor Wut. Un jetz wärd sich görjeseifig vedrosche, vedoachdelt vemeewelt un die Visaasch vedällert, dassen alle zwaa es Heern un Sähe vegäiht. Moine Härren, doo hots awwer schäi Knibbel oabgesetzt un ball hot jeerer e Bloomeel gehadde, däs wuu mer noch värzaih Doa noachhär gesähe hot. Wiese sou mädde im Vedräsche woarn, is de aane geschdolwert un batschdig horrer uffem Borrem geläje. De anner wärft sich iwwern und jetz wäijelese sich rum, dasses net mäih schäi is. Wär deene in die Klubbe fellt, där hot nix ze lache. „Schloaem wärrer soin Galleroawehoals!“ wollt groad de Adam ruufe, doo is die Bollezei kumme. Die zwaa Badeie häwwe sou geduu, als weer goar nix gewääst. Unser zwaa Hälde awwer hocke sich mädde unner ehr Leit un mache demit Brulljes, daß ehrn Gäjner soin Treff kreiht hot, dassem soi Fätt gäwwe häwwe un daß jeerer veloorn is, där wuu in ehr Klubbe fellt. „Där is mer däsmool net ausgewitschd! Dem häwwichs schunn lang gedärmt, ich häwwem poar schäine ausgewisched, där hotse mool schäi kriecht, där hot mool schäi soi Feng kriecht!“ mit dene Behauptunge wärd de gemiedliche Daal vum Oowend ausgefüllt un ball sinn sich all driwwer aanig, daß, wanns aa mool Wichs gäwwee hot, doch alles ganz harmonisch velaafe is.

Däs wuu ich doo owwe zum beschde gäwwe häbb, is nix annerschder als wie e Zesammeschdellung vun Bensmer Wärrer un Ausdrick, die wuu sich uff de Schdreit beziehe.

Un doo wirrer nor uffde Wärtshausschrdeit. For de Schdreit unner Kinner un foren Eheschdreit hot de Bensmer noch soi „Schbeziaalausdrick“. Mer sieht alsou: De Bensemer is e oik friedfärdig Naduur un alles annerschder als en „Wäscher“. Sou aaner babbelt un faggelt net lang. De Bensmer awwer wärft schdatt mit Bierkrigg mit Ausdrick um sich, die wuu freilich net immer for zoada Gemieter beschdimmt sinn, awwer mäaiden als wie e „Knallaag“ schbringt sälde debei raus. Wann am neechschde Moijend de Rouches ausgeschloofe is, dann is alles vegässe, dann is alles vebei -- bis zum neechschde Mool, veschdanne!